

Συμμετέχοντας ως γονιός σε ένα διαδικτυακό μάθημα του παιδιού μου, εν μέσω πανδημίας.

Είναι πολύ καινούργιο για όλους μας αυτό που συμβαίνει στα διαδικτυακά θρανία τις ημέρες του εγκλεισμού λόγω της πανδημίας.

Είναι η ένταση της εφαρμογής, είναι ότι το ανακαλύπτουμε πρόσφατα (ενώ υπάρχει από το 1840 ως μεθοδολογία μάθησης μέσω αλληλογραφίας και από το 1858 ως πανεπιστημιακή («ηλεκμάθηση»)), είναι η ισχυρή άποψη που έχουμε για τα πράγματα, είναι το έλλειμμα έγκυρης ενημέρωσης, είναι οι μεμονωμένες κακές ίσως εμπειρίες των πρώτων ημερών, είναι η έλλειψη ετοιμότητας προσαρμογής;

Μεταφέροντας την αντίστοιχη διαδικτυακή εικόνα στις πραγματικές αίθουσες διδασκαλίας, φτιάχνω στο μυαλό μου ένα κάδρο... και φαντάζομαι τους μαθητές να κάθονται σε ατομικά θρανία με τους γονείς γονείς δίπλα – δίπλα, όλοι μαζί στριμωγμένοι στο ίδιο αυτό μικρό θρανίο με τα πόδια των μεγάλων να προεξέχουν. Φαντάζομαι μερικούς από εμάς “κρυμμένους” πίσω από ένα χαρτόνι τεράστιο γύρω από το θρανίο, με ορισμένα από αυτά τα παραβάν περίτεχνα διακοσμημένα, στην καλύτερη περίπτωση.

Η θέα της εικόνας, που ο νους δημιουργεί, μου προκαλεί ευθυμία... στην αρχή τουλάχιστον...

Τώρα που είμαστε στο σπίτι, είτε έχουμε χρόνο είτε όχι, μπορούμε να ακούμε στο περιθώριο της ακοής μας ή/και να βλέπουμε το διαδικτυακό μάθημα στο οποίο συμμετέχει το παιδί μας.

Δεν είμαστε λίγοι αυτοί που συγχρονίζουμε τα ημερολόγια της δουλειάς μας με τα μαθήματα του παιδιού μας, ώστε να δεχόμαστε και μηνύματα συγκεκριμένα που θα μας βοηθήσουν να μην χάσουμε απολύτως κανένα... Όταν δε υπάρχει χρόνος, ορισμένοι από εμάς συμμετέχουμε στο μάθημα κιόλας. Έχουμε άποψη για τους διαλόγους που διαμείβονται, θέτουμε τα δικά μας ερωτήματα στον δάσκαλο (διακριτικά στο chat που νομίζουμε ότι μόνο εμείς και ο δάσκαλος βλέπουμε), έχουμε άποψη την οποία επικοινωνούμε με τους φίλους μας στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, βιντεοσκοπούμε το μάθημα για να το στείλουμε σε φίλους ή/και συγγενείς που θα πρέπει να θαυμάσουν την επίδοση ή την τοποθέτηση του παιδιού μας.

Το καλύτερο συμβαίνει όταν, όπως διατεινόμαστε, «έχουμε τεστ». Πολύ πριν, αρχίζουν οι πυρετώδεις διαδικασίες προετοιμασίας. Τι βιβλία που κατεβαίνουν από τα ράφια της βιβλιοθήκης, τι τετράδια με τις σημειώσεις του μαθητή/τριας, τι το διαδίκτυο στο κινητό τηλέφωνο, τι τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης για τη «βοήθεια του κοινού». Όλα σε πλήρη εγρήγορση και σπάνια ετοιμότητα... Και στο τέλος, να τα μηνύματα (ειδικά αν κάτι δεν πήγε καλά) «...Μα δεν προλάβαμε να καταθέσουμε», «...κόπηκε η σύνδεση», «...εμείς πατήσαμε την υποβολή αλλά αυτό κόλλησε...», «μας πέταξε έξω την πιο ακατάλληλη στιγμή... όλα στον πληθυντικό.

Ενθαρρύνουμε τα παιδιά να εστιάζουν στην οθόνη του υπολογιστή τους ολοένα και περισσότερο. Αψηφούμε γνώση, κανόνες, συνήθειες... μέτρο.

Προσθέτοντας σε ένα παλαιότερο άρθρο, μία ακόμη «αλήθεια ή ψέμα»: «Τα διαδικτυακά μαθήματα είναι μόνο για τους Μαθητές;», θα έλεγα ότι στην εξ αποστάσεως εκπαίδευση έχουμε όλοι άποψη, γιατί βλέπουμε πράγματα που δεν είχαμε πριν τη δυνατότητα να δούμε. Γινόμαστε και δάσκαλοι και μαθητές και επιθεωρητές και σύμβουλοι εκπαίδευσης, ίσως και Υπουργοί Παιδείας ταυτόχρονα... Είναι άραγε αλήθεια ή ψέμα;

Μέτρον Άριστον (Κλεόβουλος 6ος αι π.Χ) λοιπόν και σ' αυτή την λειτουργία.

Είναι ίσως μια ακόμη ευκαιρία, τηρώντας το μέτρο, να αναπτύξουμε διαγενεακή αλληλεγγύη. Ας μην την αφήσουμε να πάει χαμένη. Ας γίνουμε για λίγο «αόρατοι» γονείς με την έννοια που η Μοντεσόρι χρησιμοποιούσε για τον δάσκαλο. Σύμφωνα με την παιδαγωγό, ο καλύτερος δάσκαλος είναι ο «αόρατος» δάσκαλος. Και εξηγούμαι... Δεν πρόκειται για ταχυδακτυλουργία. Η Μαρία Μοντεσόρι φανταζόταν έναν δάσκαλο που να μπορεί να πει: «Τα παιδιά τώρα δουλεύουν σαν να μην

υπάρχω». Τότε με την πλασματική του απουσία, που στην ουσία είναι η πιο αποτελεσματική παρουσία, έχει καθορίσει τους μαθητές του...

Με τα χρόνια, πιστεύω ολοένα και περισσότερο ότι μία από τις κυρίαρχες ικανότητες του γονιού είναι να μένει «αόρατος» στη σχέση του με τα παιδιά... με την ερμηνεία που δίνει η μεγάλη αυτή παιδαγωγός...

Ας βοηθήσουμε τα παιδιά σε πράγματα που δεν μπορούν να κάνουν (...και μόνο σ' αυτά) και ας βοηθηθούμε κι εμείς από αυτά, σε πράγματα που δεν γνωρίζουμε.

Κι όταν όλα αυτά τελειώσουν;

Μήπως έχουμε ανοίξει το κουτί της Πανδώρας;

Βασίλης Οικονόμου

Διευθυντής Πληροφορικής και Ψηφιακής Εκπαίδευσης

Κολλέγιο Αθηνών | Ελληνο – Αμερικανικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα Κολλέγιο

Στεφάνου Δέλτα 15 | 154 52 Ψυχικό

Τηλ: +30 210 6798361 | Fax: +30 6944383802

[WebSite](#) |